

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Uredn.: Ob pričetku novega stoletja. — Fr. Rojina: Praktična navodila za januar. — Dopisi. — Raznosterosti. — Vprašanja in odgovori. — Lístnica uredništva. — Prošnja.

Ob pričetku novega stoletja.

L. 1801. je imel baron Ehrenfels tako dobro čebelarsko letino, da mu dva sodarja skozi celo poletje nista mogla napraviti dovolj škafov za med, tako je pisal sam. Res je, da je imel ta slavni čebelarski mojster toliko čebel, kot jih v Avstriji ni imel še noben čebelar, vsaj jih je po tisoč in več panjev, oziroma velikih pletarjev, prezimoval v svojih čebelnjakih, vendar je moralo biti taistega leta izredno veliko medu, kajti dandanes imajo nekateri čebelarji še tudi po veliko čebel, pa vendar že dolgo niso napolnili svojih medenih posod do vrha. Tudi naši stari čebelarji vedo povedati o nekaterih posebno dobrih letinah, kakoršnih mlajši čebelarji še niso doživeli. Zdaj se že nekaj časa sem vrste večinoma slabe in srednje letine, in marsikateri malosrčnež je že obupal nad čebelorejo, in ni še dolgo, ko se je odpovedal društvu in čebeloreji neki ud z dostavkom, da ga črv in muha ne bosta obogatela. Ta mož od svoje male čebeloreje pač nekoliko preveč zahteva, da naj bi ga kar takoj obogatela; čebelarstvo je le lahek postranski zaslužek in včasih celo prav dober. Poznamo male posestnike-čebelarje, ki so dobili za med, vosek in žive čebele več, kot za vse žito in še druge pridelke povrh; koliko se je bilo pa treba ubijati za ta dohodek, koliko pa za unega, to nikakor ni primerjati. Poznamo pa tudi velike posestnike, prave prvake izmed kmetovalcev,

ki se z velikim uspehom bavijo s čebelorejo, vsaj je le-ta tudi jeden del, jedna panoga kmetijstva in sicer najlepša, najbolj vzvišena; kar je pesništvo v slovstvu, to je čebelarstvo v kmetijstvu. Je pa tudi trdnemu trpinu pravi užitek, posedeti nekoliko pri ljubeznjivih svojih čebelah, vsaj se okrepi pri tem duša in telo. In taki trenuki pač niso izgubljeni, kajti okrepanemu človeku gre delo pač drugače izpod rok, kot vedno vpreženemu. Čebelar se veseli nedelje, ko je lahko ves božji dan pri svojih ljubljenkah, kamor pride tudi njegov sosed ali prijatelj, da se pomenita to in ono; pa drugi dan ju ne boli glava, kot marsikaterega družega, ki si je iskal razvedrila nekje drugje.

Slovenske pokrajine so že od nekdanj slovele zavoljo čebeloreje in sam Bog ve, za koliko tisočakov se je že prodalo medu in voska in v zadnjih desetletjih tudi živih čebel. Samo Ambrožič je razposlal v Nemčijo in na razne kraje drugam blizo 30.000 panjev (28.150), koliko pa baron Rothschild, ki je na Kranjskem prvi pričel s to kupčijo, in koliko vsi drugi čebelarski trgovci, katerih ni ravno malo, to se pa niti primeroma ne more vedeti, samo toliko lahko rečemo, da je svota, ki se je iztržila za čebele, naravnost velikanska.

Ker je toraj čebeloreja v resnici zelo koristna stroka in imeniten del kmetijstva, bi bilo prav in umestno, če bi jo ona oblastva, ki dele dobrote in podpore, vsaj toliko podpirala, da ne bi propadala, kot je propadala do zdaj. Starčki-čebelarji vedo veliko povedati o nekdanji čebeloreji in trde, da zdaj ni niti petine ne čebelnjakov, še manj pa čebel, kolikor jih je bilo za njih mladih dni. Drugod čebelarstvo znamenito napreduje, posebno na Češkem, da ne omenjamo Belgije, kjer je čebelarstvo najbrže na najvišji stopnji v vsej Evropi. Tam so čebelarji združeni v posameznih podružnicah in te zopet v velika društva, ki štejejo po pet in še več tisoč udov. Tudi pri nas se je pred tremi leti ustanovilo čebelarsko društvo, ki naj obsega vse slovenske pokrajine, in to društvo bi bilo v stanu naši čebeloreji neizmerno veliko koristiti, če bi storili vsi društveniki svojo dolžnost in bi redno vplačevali mali znesek 2 kron kot udnino, in da bi dobilo od zgorej kaj zdatne podpore. Pa da bi le že skoraj zamašilo oni nesrečni deficit iz prvega leta, potem se za obstanek ni bati, kajti potem bo še-le moglo začeti delovati tako, kot je društvu tudi namen, namreč ne le izdajati samo skromen čebelarski list, za katerega manjka sedaj drobiža še celo za najpotrebnejše podobe, temveč skrbeti tudi za praktični pouk in predavanja, za ureditev prodaje čebelarskih pridelkov in izdelkov itd. Ni majhna naloga čebelarskega društva, vendar če bo le-to močno, bo svojo nalogo lahko rešilo in naše čebelarstvo bo imelo v nekaterih letih pač drugo lice. Upamo, da se bodo te nadeje tudi izpolnile, ker se zanašamo na zavednost naših naprednih čebelarjev in na milostne podpore od onih strani, odkoder se podpirajo vsa, za občni blagor koristna podjetja.

Da bi se v tem stoletju čebeloreji v vseh slovenskih pokrajinah vremena razjasnila, to želimo prav iskreno. Naj bo takoj prvo leto, leto 1901. za čebelo-

rejo tako, ali če Bog hoče, še bolj ugodno kot ono, katero smo v začetku omenili, pred ravno sto leti! Naj bo to leto temelj boljše sreče in napredka v čebelarstvu!

Uredništvo.

Praktična navodila za januar.

(Fr. Rojina)

Za ta mesec pač nimamo kaj svetovati, kar bi že vsak količkaj previden čebelar ne vedel. Januar je navadno najmrzlejši mesec in prvi pogoj za ta čas je mir. Če so čebele pravilno vzimljene, to je ne pregorko, kar se semintja, vendar pa le redkokedaj pripeti, pa tudi ne prehladno, potem potrebujejo, kot v decembru, jako malo živeža in so tako mirne, da se, če prav nalahno poslušamo, le komaj začuti neko skrivnostno mrmranje. Čebele se stisnejo tako tesno v klopčič, da zavzemajo komaj tretjino onega prostora, kot so ga zavzemale še v oktobru. V sredi klopčiča je matica, okoli nje pa najmlajše čebele, ki ostanejo vedno pri nji, vse druge pa se menjavajo, tako, da pride vsaka za nekaj časa na površje klopčiča, potem pa se zopet pomika na znotraj proti središču. Za to pot rabijo, če je vse v redu, povprečno 3 tedne do enega meseca, česar so se prepričali na ta način, da so poštupali klopčič od zunaj s fino rudečo barvo; čez par dni ni bilo videti nobene več rudeče čebele, a čez par tednov so se zopet pokazale na površju in potem zopet izginile v gnezdo. To počasno romanje je največje važnosti, kajti na površju klopčiča je najhujše in bi čebele, ki bi morale biti vedno v najhujših pozicijah, omagale, deloma od mraza, deloma pa tudi od gladu, ker tam ni nepokritega medu. Je že tudi res, da čebele druga drugo pitajo, a to le v gotovih slučajih, po zimi pa tega ne delajo, ker pride v gotovem času lahko vsaka do nepokrite zaloge in zadostuje le majhna kapljica skoraj za mesec dni. Tako se godi, če so čebele dovolj gorko vzimljene in je mir pri hiši; pod tem pogojem ostanejo zdrave lahko celo pet mesecev in prestandejo najhujši mraz.

Vse drugače pa je, ako je čebelam prevroče, ali premraz, ali če nimajo miru. V vsakem tem slučaju preveč jedo in slabi nasledki vsled tega ne ostanejo. Da je čebelam prevroče, sklepamo iz močnega šumenja. Navadno trpe te čebele tudi žejo, ker v takih panjih ni dovolj potrebne vlage, katero nepokrit med nase vleče (absorbira); zategadelj morajo spraviti veliko strjenega (kristalizovanega) medu iz celic, da posrebajo ono malo tekočine, ki se nahaja v medu. Ako zapazi čebelar na dnu panja tak zmleti suh med, naj ve, da so čebele žejne in naj jim hitro odpomore s tem, da jim dá nekoliko tople medene vode, potem nekoliko več zraka in naj jim odvzame nekaj odeje. — Največkrat grešimo pa v tem, da čebele premalo zapažimo. Resnica je, da mora imeti človek kot tudi žival tem več jedi, čim bolj je mraz. Tudi čebele morajo povžiti tem več medu, čim hladneje jim je, da vzdržujejo potrebno gorkoto. Razne skušnje so pokazale, da potrebujejo čebele v zaprtih prostorih, naj bodo to suhe kleti ali sploh prostori, kjer toplina ne pade pod 5° do 3°, le polovico tega, kar bi potrebovale v čebelnjakih ali v stojakih,

četudi dvostennatih, na prostem; razmerje povžitega živeža čez zimo v zaprtih prostorih in na prostem je $2\frac{1}{2}$ do 3 kg proti 5 do 6 kg. Čim več pa čebele jedo, tem več se nabira v njih telesnih neporabnih snovi, in nevarnost, da nastane griža, postaja tem večja. Najbolj pa je treba paziti, da se čebele na kakoršenkoli način ne vznemirjajo. Navadno jim nepreviden čebelar sam ne da miru. V najhujšem mrazu hodi gledat, dobro vedoč, kake slabiče je za pleme pustil, če ni že cepnil ta ali oni revček. Kar po vrsti jih odpira in piha v panje in tolče nanje, da se prepriča, če so še pri življenju. Res čuditi se je, da pri takem ravnanju sploh dočaka slaboten panjiček spomladi, ker marsikak neveden čebelar je pravi mojster v tem, kako mučiti čebele in jih napraviti grižave. In kako bi tudi ne dobile te nadležne in nevarne bolezni? Včasih imajo panje komaj do tretjine s satjem napolnjene in morajo greti ves drugi ostali prostor, katerega bi jim čebelar tako lahko zamašil s kako solsko vrečo, v katero naj bi natlačil nekoliko listja. Pri vsakem ropotu in vznemirjenju se jih več ali manj loči od gnezda in otrpnejo. Klopčič postaja vedno manjši in naposled zadremlje tako trdno, da ga nobeno pihanje čebelarjevo več ne oživi, ali pa vsled preobilnega prebavljanja — če ima sploh kaj prebavljati — postane grižav, da ponesnaži vse satje in se spomladi polagoma izteče. Potem se pa čebelar jezi, da je celo zimo nanj pazil, na spomlad mu pa napravi tako sramoto. So tudi čebelarji, ki puste plemenjake, kateri nimajo niti do Svečnice dovolj hrane in potem jih že v januarju pitajo s tekočim medom. Tako naj nikar ne ravnajo! Če se že v tem času mora pitati, kar je vsekako najslabše spričevalo za čebelarja, potem naj jim da vsaj medu v satju ali če tega nima, naj jim za silo poklade mlačno 3 dele sladkorja in 2 dela vode skupaj kuhano in posneto; v panj naj pa položi gorak kamen ali opeko, da bodo mogle otrple čebele do hrane.

Toraj, dragi čebelarji, skrbimo v mrazu čebelam za mir in odpravimo vse, kar bi bilo v stanu jih vznemirjati. Miši n. pr. so prava pokora v čebelnjakih. Cele noči, in to vso zimo, škrbljajo po panjovih in skušajo priti vanje, kar se jim čestokrat tudi posreči. Kako potem ta zlomek v panju gospodarja, je znano marsikateremu čebelarju; že pri žrelih takih nesrečnih panjev se opazijo sledovi mišjega objestnega dela. Rovka (špičmoh) je pa še celo nevarnejša, kajti ta je v stanu v kratkem času uničiti najboljši panj, ker z veliko predrznostjo jemlje žive čebele iz gnezda, in ker požre samo glavo in oprsje, jih mora imeti že precejšnje število za vsako kanibalsko pojedino. Žrela naj bodo na kakoršenkoli način zavarovana, da ne pride ta mali žužkojed v panj. Treba toraj imeti v čebelnjaku in zunaj nastavljene mišnice, da se v pravem času odvrne čebelam nesreča, čebelarju pa včasih tudi občutna škoda in tudi jeza, ki pa prav nič ne pomaga. — Senice, kakor smo sicer prepričani o njih koristi, nam pri čebelnjaku prav nič ne ugajajo, ker znajo, če se navrnejo na čebele, le-te prav zelo vznemirjati s tem, da obdelujejo končnice s potrkavanjem, kot žolne, in potem čebelam, ki prilezejo gledat, kdo vendar ne da miru, brez usmiljenja zavijo vratove in jih, razven malega dela zadka, pospravijo v njih vedno lačne želodčke. Spočetka se res samo z mrtvimi zadovoljijo, a ko pospravijo te, se tudi živih

lotijo. Kolikokrat sem letal po debelem snegu za njimi ter metal kepe za njimi, misleč, da se ne bodo upale tako kmalu nazaj, a predno sem bil na koncu vrta, so z njih „činžararara“ letele naokoli in so bile te predrznenke prej zopet pri čebelnjaku kot jaz, dokler jih nisem panal s prav čudnim skopcem. V droben krompir sem nasadil par kurjih peres in to strašilo sem obesil za prav tanko nitko na čebelnjakov prednji kap, da se je pri najmanjšem vetričku majalo; pomagalo je!

Kdo bi si mislil, da more tudi solnce čebele vznemirjati? Vendar je tudi to istina, ki se ne sme nikakor pregledati. Ako stoji čebelnjak v zatišju in se vpre zimsko solnce s svojimi, četudi ne vročimi, vendar že tako gorkimi žarki v panjeve končnice, da se le-te, in vsled tega tudi zrak tik pred panji toliko segreje, da občutijo to gorkoto tudi čebele v panju, ki potem kar trumoma hite ven ter popadajo na sneg, kjer jih včasih na tisoče otrpne. Treba je tedaj panje obsenčiti in če to ne pomaga, jih spredaj na debelo zadelati s slamo in to z deskami pokriti, da čebele ne občutijo gorkote ter ne silijo ven; zato so vrata pred čebelnjakom jako koristna, samo, da niso špranjasta.

Popolnoma brez nadzorstva se tedaj čebele tudi zdaj v hudi zimi ne smejo pustiti in je treba, da gre čebelar včasih pogledat v čebelnjak, če je vse v redu. Kadar pride južno vreme, sme tudi slabejše plemenjake, katere ima zaznamovane in na sumu, da bi jim utegnili morebiti primanjkovati hrane, odpreti, in jim z zalotanim ali vsaj deloma za'otanim satovjem, ali v sili tudi s sladkorjem pomagati. Če se primeri, da v kakem panju ni čutiti nikakega življenja, naj ga vzame iz čebelnjaka in naj ga pri gorki peči revidira na življenje in smrt; če je bila žival vsled oslavljenja 4 do 5 dni otrpnjena, jo je mogoče še oživiti, treba je le čebele, ki se začno polagoma gibati, z mlačno medeno vodo poškopiti, in v kratkem času bodo zopet veselo šumele; zdaj naj se jim da medu v satovju ali sladkorja, nikakor pa ne čistega, tekočega medu, ker je gotovo, da postanejo čebele, dokler še ne izletavajo, od takega medu grizave. Tako otete čebele je treba z mrežico pripeti (izletalnico) in jih potem postaviti nazaj v čebelnjak, pri prvem solnčnem in gorkem vremenu pa jih izpustiti, da se očistijo.

Pa ne samo za čebele naj se čebelar pozimi pobriga, temveč tudi zase. Naj, če že družega nima, vsaj dosedanje tri letnike „Čebelarja“ prebere, kar mu za teoretično znanje nikakor ne bo škodovalo ter naj naredi pameten plan, po katerem hoče v tem letu umno čebelariti. Samo pripravi naj si že zdaj vse potrebno in to glede panjev in orodja, da ne bo v zadregi, kadar bo kaj potreboval. Marsikaj si napravi in popravi lahko sam, drugo potrebno pa naj si naroči pri čebelarški tvrčki Žnideršič in Bilc v Ilirski Bistrici.

Dopisi.

Z Barja. — Dragi gospod urednik! Večkrat že ste me naganjali, da se Vam izpovem o svojem čebelarenji v preteklem letu, pa do danes se Vam nisem odzval. Zakaj? — Ker me srce boli še sedaj, kadar se spomnim, kako mi je ginil „rod za rodom.“

Malo smo imeli v pomladi za čebelice ugodnih dni, a kar jih je bilo, bili so dobri. Čuditi se je bilo, kako se je žival množila v kljub žalostnim dnevom! „Gerstungovci“ so se mi sponašali, da sem imel vidno zadovoljstvo ž njimi, četudi sem prezimoval le slabiče.

Začetkom maja smo imeli pa nekaj prav dobrih dni, ko so se gostile čebelice nad nizkim žajbelnom, da se je med takoj zasvetil v končnih satnikih.

Od 20. maja dalje pa sem imel roje vsak dan; lovil sem prvece, družce, trekovce in četrtece — vse vprek, da sem se sedaj veselil — sedaj jezil!

Veste gospod urednik, pa tudi res ni mala reč — če imate nastavljene vse tri lovilnike, iz ula pa se vsiplje še četrti in peti roj! Onega dne ne bom kmalo pozabil, ko sem se učil molit kozjih molitvic!

No slednjič pa sem gledal vendar le zadovoljnih lic na ulnjak, ko sem gledal vso prednjo stran zadelano z živalnimi panjovi.

A prišlo je drugače — žalibože! Takoj po splošnem rojenju nas je začel zmivati in prati „Jupiter pluvius“ ter le ni znal jenjati, tako da niso imele čebele ne enega veselega dne, jaz pa — — še manj!

Upal in upal sem: Saj bo bolje! A ni hotelo biti!

In ker mi je medna zaloga prekmalo pošla ter sem še vedno obračal le oči k nebu — imel sem slednjič sestradan rod! Mea culpa!

In na to? Prišla je pa tista huda, usušna vročina, da je ni imela cvetka ne kapljice.

In to dan za dnevom!

Pa kaj bi Vam pravil in tožil na dolgo! Iz dveh kranjskih panjev so mi čebele ušle, v treh pa poginile!

Tako se je bližala jesen. Nerad sem hodil k ulnjaku že prej, a še nerajši h končnemu opraviilu. Ker sem se bal popolne suše v panjovih, nisem ne enega tehtal, toraj Vam definitivnih podatkov tudi dati ne morem.

A ko sem pregledoval satnik za satnikom, sem bil pa vendar boljše volje — vsaj le ni bilo tako slabo, kakor sem se bal. In eno rečem takoj: Gerstungovci so bili zopet med boljšimi.

Summa summarum: Lehko bi bilo boljše, a obupati pa vendar ni! Sicer pravi pregovor: „Muha ne da kruha“, a jaz pa pravim, da sem zadovoljen, da mi da vsaj medu za potice! Marsikoga pa poznam, da mu je dala „muha“ že prav lep kos kruha, pa ga morda i jaz še dobim kedaj.

V novo leto — v novo stoletje stopamo! Bog daj, da se tudi čebeloreji odpre v novem stoletji lepša bodočnost, da ji zasijejo boljši časi!

Upajmo — a ne samo upajmo! Delajmo raje, delajmo! Združujmo se, pa bodrimo drug družega, poučujmo drug družega! V omiki in družbi je moč! Da ste mi zdravi, gospod urednik!

Vaš

Črnagoj.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 1. Priloženo Vam pošljem mrtvo matico s prošnjo, da mi naznanite, kakšne pasme je ta matica. To vprašanje stavim pa zato, da bi vedel, je li ta, oziroma, kakšna je matica italijanskih čebel, kajti meni ni

bila še dana prilika, jo videti. — Prezimumem 47 panjev in imam tri četrtine tacih matic, druge so pa še bolj rumene. Ker nameravam spomladi nekaj matic z nekolikimi čebelami prodati, Vas prosim naznanila, kje naj si naročim škatljice za pošiljanje živih matic s čebelami. — Tudi bi rad vedel, kdo izdeluje ležeče Gerstungove panje in po kaki ceni? — A. P. v Ž. pri A.

Odgovor: Poslana matica je taka, kot so vse matice sivih čebel, ki so pa že nekoliko križane z laško pasmo. Takih čebel se nahaja na Kranjskem mnogo, pri Vas, ki ste še bolj proti jugu, pa jih je gotovo še več. Spoznajo se na tem, da imajo prvi obroček zadka, če računamo od oprsja nazaj, rumen, včasih tudi dva ali celo tri. Ti rumeni obročki se lahko opazijo že pri letenju čebel, posebno pa, če zasedajo pri žrelih, ali kadar sede v roju. Ko je Dzierzon leta 1853. s posredovanjem dunajske kmetijske družbe dobil prve laške čebele in je s pomočjo križanja laških in nemških matic in trotov dokazal bistvo svoje še danes veljavne teorije o parthenogenezi, se je takrat veliko pisalo o dobroti in prednostih laških čebel, in vsak boljši čebelar jih je hotel imeti in poskusiti. Dzierzon se je v velikanski meri pečal z vzgojevanjem laških matic in čebel, in je dobil za te, ker ni imel dolgo časa skoraj nobene konkurence, veliko tisočakov, in če si je pričebelaril okroglih 60 tisoč tolarjev, katere je pa razdelil svojem, mu je pomogla k temu lepemu kapitalu največ ta, za srednjo Evropo takrat nova čebelna pasma. Polagoma se je razvila kupčija z laškimi čebelami in do danes se jih je izvozilo iz Italije stotisoče panjev. Tudi na Kranjsko se je zaneslo laško pleme, pa gotovo ne samo v one tri kraje, ki so uredniku znani, ampak jih je gotovo več čebelarjev naročilo, oziroma so jih potem drug od družega dobivali. Zdaj se ne sliši več o tem in boljše bi bilo za naše pleme, da bi se to nikdar ne bilo zgodilo, ker pravo veljavo pri tujcih ima samo čisto sivo pleme, katero so začeli v zadnjih treh desetletjih za pomlajitev njih domače pasme posebno čislati. Nekateri zunanji kupci gledajo posebno na to, da dobe čisto sivo našo čebelo, kar bi mogel potrditi ne samo naš podpredsednik gosp. H. Likar, ampak še marsikdo, ki je imel s čebelarsko kupčijo opraviti. Zato slové po svetu najbolj gorenjske čebele (Oberkrainer Alpenbiene), ker so popolnoma sive in še prav nič bastardirane, kot so marsikje v ravninah, kjer se dosežejo trotje in matice po več ur oddaljenih čebelnjakov; v goratih krajih, in naj bo to na Gorenjskem ali drugje, pa se zavoljo visokih gora, čez katere ne lete ne matice ne trotje, ni moglo razširjati laško ali vsaj bastardsko pleme, četudi je kdaj kak čebelar zanesel take čebele v svoj kraj. S časom pasasto pleme zopet degenerira, to pa zaradi posebnosti, ker more matica sivega plemena, oplemenjena z laškim trotom, leči pač pasaste čebele (čisto laških ali čisto sivih ne), vedno pa samo čisto sive trote, in le matica čiste laške krvi more, če je oplemenjena s sivim trotom, leči čisto laške trote in pasaste čebele, (čisto laških ali čisto sivih ne). Da laška matica oplojena z laškim trotom rodi samo laške čebele in trote, to ni treba omenjati, samo domačih trotov je preveč. Premoč vlada tudi tukaj in nekaj panjev pač lahko upliva na pomlajenje krvi, a trajno ne; vedno je manj znakov tujega plemena, dokler naposled se ti ne izginejo. Vse drugače pa bi bilo, ko bi imel kdo v kakem kraju, kjer bi daleč na okoli ne bilo družih čebelnjakov, jednako število panjev n. pr. laških in sivih čebel. Tu bi ne premagalo v malo letih eno pleme drugo, ker bi se istoplemenske matice in troti oplojevali med sabo z večjo gotovostjo, ampak še čez veliko let bi bilo nekaj čebel še čisto sivih, nekaj čisto laških, druge pa bastardne, pasaste; naposled bi seveda premagalo ono pleme, ki ima od narave za obstanek boljših življenskih moči, in šele čez leta in leta bi izginil zadnji sled upliva družega plemena.

Vprašate tudi, kakšna je italijanska matica? No, vsa je rumena, vendar pa ne tako svitlo, kot n. pr. osa, ampak tako nekako kot sršen. Naše so

bolj rujave, samo noge imajo svetlejše, včasih so celo temno rujave, zlasti, če so starejše. Ko sem preteklo jesen združil nekaj slabejših drujcev, sem našel dve tako rumeni, kot jih pri naših čebelah še nikdar nisem videl. Pa še nekaj naj omenim. Kupil sem pred tremi leti 7 in pred dvema letoma 4 panje čebel iz Bohinjske Bele, ki so bile vse čisto sive, kajti sem hotel zarediti samo pravo gorenjsko pleme. Že lani sem pa zapazil, da so postale njih potomke nekoliko pasaste, seveda ne vse, vendar opazil sem jih nekaj. Pretečeno poletje se tu gori, kjer zdaj službujem, to ni razširjalo, ampak jeden panj, ki mi je že odrojil in je matico že sprašil, pokazal je mladice, ki so imele po tri popolnoma rumene obročke, toraj kakor bastardke čistokrvne laške matice. Razmnožilo se mi je to ljudstvo zelo hitro in ko so ob ajdovi paši čebele zasedale, so se bile izmed vseh že na nekaj korakov razločevale. Čudno se mi je to zdelo, ker sem vedel, da nima noben čebelar v bližini laških čebel, samo tam zgor Dupljan jih ima nekdo, kot mi je povedal nek ondotni čebelar. O priliki čebelarkega zborovanja v Celovcu sem vprašal učitelja čebeloreje Alfonsus-a, kako si on tolmači to stvar. Vprašal me je, če ima kak moj sosed laške čebele in jaz mu povem, da ne, pač pa, da jih ima nekdo zelo daleč. No also, pravi, vsaj so izkušnje pokazale, da se najdejo matice in trotje celo na pet ur daleč. „Kaj vse ljubezen stri“ — sem si mislil.

Škatljice za pošiljanje matic po pošti si naročite pri M. Ambrožiču v Mojstrani, pošta Dovje, ali pri baronu Rothschildu v Smreki, pošta Višnjagora. V jamico za hrano denite zmes iz stolčenega cukra in medu.

Gerstungovih ležečih panjev ni, morebiti mislite Drory-jeve? Originalne Gerstungove izdeluje čeb. tvrdka Žnidaršič in Bile v Ilirski Bistrici, Drory-jeve pa po 3 gld. 20 kr. Jož. Premelič v Ljubljani, Gradišče št. 4.

—*— Listnica uredništva.

Gospode dopisnike prosimo naj pošljejo stvarino vsaj do 25. t. m., da čim preje izide številka za februar; do tega dne naj se blagovoli vsak mesec pošiljati stvarino, ki je namenjena za prihodnji dotični mesec. — Vspored in dan prihodnjega občnega zbora čebelarkega društva, ki bo v februarju v pustnem tednu, priobčili bomo v prihodnji številki. — Gosp. A. J. na Boh. B.: Če morete priti na občni zbor, sprejmete lahko takrat; če ne pridete, prosimo naznanite in pri tej priliki nam kaj povejete, kako letino ste letos imeli v Vašem kraju. — Zdravi!

Zavoljo kazala in imenika smo morali odložiti precej tvarine za prihodnjo povečano številko.

Prošnja.

Današnje številko smo poslali vsem dosedanjim čast naročnikom brez izjeme, so li udnino že poravnali ali ne, prihodnja pa se bo poslala samo tistim, ki bodo naročnino do Svečnice poslali blagajništvu. Prosimo, naj vsak po svojih močeh dela za razširjenje „Čebelarja“.

Odbor.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati gospodu Avg. Puciharju, faktorju Blasnikove tiskarne v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Smartnem pri Kranju.
